

*Editura Aramis mulțumește editurilor
Art, Humanitas, Minerva și RAO
pentru permisiunea de a reproduce
o parte dintre textele incluse în acest volum.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lecturi suplimentare pentru clasa a II-a / Corina Gâdiuță
(coord.) - București : Aramis Print, 2019, ed. a II-a
ISBN 978-606-009-193-6

I. Gâdiuță, Corina (coord.)

821.135.1-822
82-822=135.1

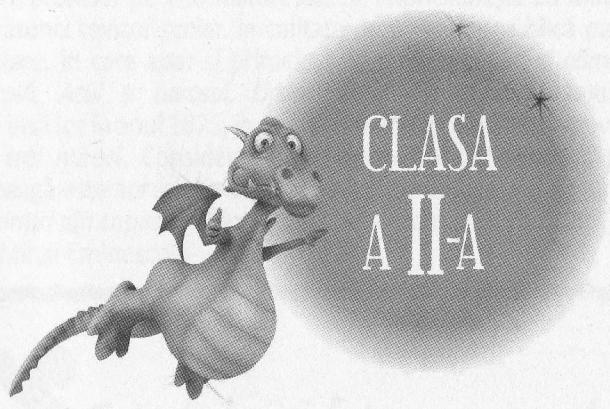
Copyright © 2019 Editura ARAMIS, pentru prezenta ediție

ISBN 978-606-009-193-6

Editura ARAMIS • Redacția și sediul social:
B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
sector 4, București, O.P. 82 – C.P. 38
tel.: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19.
E-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel.: (021) 461.08.08/12/13/16;
fax: (021) 461.08.09/19; E-mail: desfacere@edituraaramis.ro

LECTURI SUPLIMENTARE

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ RECOMANDATĂ

Selectie, antologie și schițe biografice de
CORINA GÂDIUȚĂ

EDIȚIA A II-A

Și afară, și în casă,
Ghici ce e?

(ăsn)

Am cămăși nenumărate,
Le port pe toate îmbrăcate.
(vara)

Cine trece pe la poartă
Și câinii la el nu latră?
(vara)

Cumetrița cea șireată
Vine-adesea prin vecini
Și-amatoare se arată
De a cumpăra găini.
(vulpea)

Moale, albă și pufoasă,
Pentru câmp e haină groasă.
(epedez)

Nu-i pasăre și totuși zboară
Dacă-l ții bine de sfoară.
(lunz)

Cuprins

ION CREANGĂ

- Fata babei și fata moșneagului / 5
Soacra cu trei nurori / 12
Povestea unui om leneș / 19

PETRE ISPIRESCU

- Prâslea cel voinic și merele
de aur / 21
Sarea în bucate / 34

IOAN SLAVICI

- Doi feti cu stea în frunte / 41
Păcală în satul lui / 51

BARBU ȘTEFĂNESCU

- #### DELAVRANCEA
- Palatul de cleștar / 66
Negriniță / 74

MARTA COZMIN

- Motanul-precupeț / 85

ADINA POPESCU

- Poveste de doi megabytes / 88

ION LUCA CARAGIALE

- D-l Goe... / 93
Vizită / 99
Bùbico / 104

EMIL GÂRLEANU

- Fricosul / 111
Puișorii / 113

MIHAI EMINESCU

- Ce te legeni... / 115
Revedere / 117
Copii eram noi amândoi...
(fragment) / 119

GEORGE COŞBUC

- Jucările celui cuminte / 122
Trufie pedepsită / 124
Povestea gâștelor / 126

GEORGE TOPÎRCEANU

- Aeroplanel / 129
Balada unui greier mic / 130

VASILE ALECSANDRI

- Iarna / 132
Bradul / 134

ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF

- Cântec de leagăn / 136
Bunica / 138

ELENA FARAGO

- Tanu / 139
Doi frați cuminți / 141

ALECU DONICI

Greierul și furnica / 143

Racul, broasca și știuca / 145

LEV TOLSTOI

Leul și șoricele / 146

Comoara din vie / 148

HANS CHRISTIAN

ANDERSEN

Fetița cu chibrituri / 150

Sirena / 154

CHARLES PERRAULT

Frumoasa din Pădurea

Adormită / 174

Cenușareasa sau pantofiorul de
sticla / 184

OSCAR WILDE

Uriașul cel egoist / 192

CARLO COLLODI

Aventurile lui Pinocchio

(Capitolul III) / 198

NIKOLAI NOSOV

Aventurile lui Habarnam și ale

prietenilor săi (Capitolul I) / 202

ASTRID LINDGREN

Pippi Șosețica (Capitolul I) / 208

MICHAEL BOND

Un urs pe nume Paddington

(Capitolul I – fragment) / 215

DICK KING-SMITH

Babe (Capitolul II) / 223

LITERATURĂ POPULARĂ

Broasca-țestoasă și leopardul / 228

Boul din paie / 230

Vânătorul cel isteț / 233

Povestea bujorului / 236

Ciocârlia / 239

Proverbe și zicători / 242

Ghicitori / 244

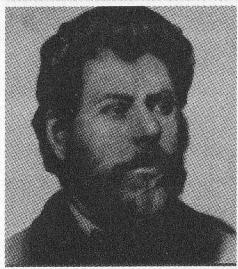

Redactor: Adrian Crețu

Tehnoredactare: SC SERRANY HOME SRL

Coperta: Cristina Dumitrescu

Ilustrația copertei: SHUTTERSTOCK.com

ION CREANGĂ (1837-1889)

Se naște pe 1 martie 1837 (după alte surse, la 10 iunie 1839), în satul Humulești din județul Neamț, fiu al lui Ștefan a Petrei Ciobotariul și al Smarandei Creangă, țărani gospodari. După o copilărie lipsită de griji, începe școala în satul natal (1847), continuată la Broșteni, Târgu-Neamț și Fălticeni, după dorința mamei, care voia să îl facă preot. Este, pe rând, diacon și institutor la Iași, unde îl are profesor pe Titu Maiorescu. Se împrietenește cu Mihai Eminescu, pe atunci revizor școlar. În calitate de pedagog, publică patru manuale școlare, în care apar și primele sale povestiri (*Inul și cămeșa*, *Poveste*, *Pâcală*, *Acul și barosul*, *Ursul pâcălit de vulpe*). Debutul propriu-zis are însă loc în anul 1875, în revista *Convorbiri literare*, cu povestea *Soacra cu trei nurori*. Considerat unul dintre clasicii literaturii române, Ion Creangă este apreciat mai cu seamă datorită operei sale autobiografice, *Amintiri din copilărie*. Moare pe 31 decembrie 1889, la Iași, în același an cu Mihai Eminescu.

Fata babei și fata moșneagului

Erau odată un moșneag și-o babă; și moșneagul avea o fată, și baba iar o fată. Fata babei era slăbă, leneșă, tâfnoasă și rea la inimă; dar, pentru că era fata mamei, se alinta cum s-alintă cioara-n laț, lăsând tot greul pe fata moșneagului. Fata moșneagului însă era frumoasă, harnică, ascultătoare și bună la inimă. Dumnezeu o împodobise cu toate darurile cele bune și frumoase. Dar această fată bună era horopsită și de sora cea de scoartă, și de mama cea vitregă; noroc de la Dumnezeu că era o fată robace și răbdătoare; căci altfel ar fi fost văi și amar de pielea ei.

Fata moșneagului la deal, fata moșneagului la vale; ea după găteje prin pădure, ea cu tăbuiețul în spate la moară, ea, în sfârșit, în toate părțile după

treabă. Cât era ziulică de mare, nu-și mai strângea picioarele; dintr-o parte venea și-n alta se ducea. Ș-apoi baba și cu odorul de fică-sa tot cărțitoare și nemulțumitoare erau. Pentru babă, fata moșneagului era peatră de moară în casă; iar fata ei, busuioc de pus la icoane.

Când se duceau amândouă fetele în sat la șezătoare seara, fata moșneagului nu se încurca, ci torcea câte-un ciur plin de fuse; iar fata babei îndruga și ea cu mare ce câte-un fus; și apoi, când veneau amândouă fetele acasă noaptea târziu, fata babei sărea iute peste pârlaz și zicea fetei moșneagului să-i dea ciurul cu fusese, ca să-l tie până va sări și ea. Atunci fata babei, vicleană cum era, lua ciurul și fugă în casă la babă și la moșneag, spunând că ea a tors acele fuse. În zadar fata moșneagului spunea în urmă că acela este lucrul mâinilor sale; căci îndată o apucau de obraz baba și cu fică-sa și trebuia numaidecât să rămâie pe-a lor. Când veneau duminica și sărbătorile, fata babei era împopoțată și netezită pe cap, de parc-o linseseră vițeii. Nu era joc, nu era clacă în sat la care să nu se ducă fata babei, iar fata moșneagului era oprită cu asprime de la toate aceste. Ș-apoi, când venea moșneagul de pe unde era dus, gura babei umbla cum umblă melița; că fata lui nu ascultă, că-i ușernică, că-i leneșă, că-i soi rău... că-i laie, că-i bălaie; și că s-o alunge de la casă; s-o trimite la slujbă unde știe, că nu-i de chip s-o mai tie; pentru că poate să înnărăvească și pe fata ei.

Moșneagul, fiind un gură-cască, sau cum îți vrea să-i ziceți, se uita în coarnele ei, și ce-i spunea ea sfânt era. Din inimă, bietul moșneag poate că mai zis căte ceva; dar acum apucase a cânta găina la casa lui, și cucoșul nu mai avea nicio trecere; ș-apoi, ia să-l fi pus păcatul să se întreacă cu dedeochiul; căci baba și cu fică-sa îl umplea de bogdaproste.

Într-o zile, moșneagul, fiind foarte amărât de căte-i spunea baba, chemă fata și-i zise:

— Draga tatei, iaca ce-mi tot spune mă-ta de tine: că n-o ascultă, că ești rea de gură și înnărăvită și că nu este de chip să mai stai la casa mea; de aceea du-te și tu încotro te-a îndrepta Dumnezeu, ca să nu se mai facă atâtă gâlceavă la casa asta, din pricina ta. Dar te sfătuiesc, ca un tată ce-ți sunt, că, orișiunde te-i duce, să fii supusă, blajină și harnică; căci la casa

mea tot ai dus-o cum ai dus-o: c-a mai fost și mila părintească la mijloc!... dar prin străini, Dumnezeu știe peste ce soi de sămânță de oameni îi da; și nu și-or putea răbdă căte și-am răbdat noi.

Atunci biata fată, văzând că baba și cu fică-sa voiesc cu orice chip să alunge, sărută mâna tată-său și, cu lacrimi în ochi, pornește în toată lumea, depărtându-se de casa părintească fără nicio nădejde de întoarcere!

Și merse ea căt merse pe-un drum, până ce, din întâmplare, îi ieși înainte o cătelușă, bolnavă ca vai de capul ei și slabă de-i numărai coastele; și cum văzu pe fată, îi zise:

— Fată frumoasă și harnică, fie-ți milă de mine și mă grijește, că și-oi prinde și eu bine vrodată!

Atunci fetei i se făcu milă și, luând cătelușa, o spălă și-o griji foarte bine. Apoi o lăsa acolo și-și căută de drum, mulțumită fiind în suflet că a putut săvârși o faptă bună.

Nu merse ea tocmai mult, și numai iaca ce vede un păr frumos și înflorit, dar plin de omizi în toate părțile. Părul, cum vede pe fată, zice:

— Fată frumoasă și harnică, grijește-mă și curăță-mă de omizi, că și-oi prinde și eu bine vrodată!

Fata, harnică cum era, curăță părul de uscături și de omizi cu mare îngrijire și apoi se tot duce înainte să-și caute stăpân. Și, mergând ea mai departe, numai iaca ce vede o fântână mâlită și părăsită. Fântâna atunci zice:

— Fată frumoasă și harnică, îngrijește-mă, că și-oi prinde și eu bine vrodată!

Fata rânește fântâna și-o grijește foarte bine; apoi o lasă și-și căută de drum. Și, tot mergând mai departe, numai iaca ce dă de-un cuptor nelipit și mai-mai să se risipească. Cuptorul, cum vede pe fată, zice:

— Fată frumoasă și harnică, lipește-mă și grijește-mă, că poate și-oi prinde și eu bine vrodată!

Fata, care știa că de făcut treabă nu mai cade coada nimănui, își susține mâncurile, călcă lut și lipă cuptorul, îl humui și-l griji, de-și era mai mare

dragul să-l privești! Apoi își spălă frumușel mâinile de lut și porni iarăși la drum.

Respeți! Mergând ea acum și zî și noapte, nu știi ce făcu, că se rătaci; cu toate aceste, nu-și pierdu nădejdea în Dumnezeu, ci merse tot înainte până ce, într-o din zile, dis-dimineață, trecând printr-un codru întunecos, dă de-o poiană foarte frumoasă, și în poiană vede o căsuță umbrată de niște lozii pletoase; și când s-apropie de acea casă, numai iaca o babă întâmpină pe fată cu blândețe și-i zice:

— Da' ce cauți prin aceste locuri, copilă, și cine ești?

— Cine să fiu, mătușă? Ia, o fată săracă, fără mamă și fără tată, pot zice; numai Cel-de-sus știe câte-am tras de când mama care m-a făcut a pus mâinile pe piept! Stăpân caut și, necunoscând pe nime și umblând din loc în loc, m-am rătăcit. Dumnezeu însă m-a povățuit de-am nimerit la casa d-tale și te rog să-mi dai sălașluire.

— Sărmană fată! zise bătrâna. Cu adevărat numai Dumnezeu te-a îndreptat la mine și te-a scăpat de primejdii. Eu sunt Sfânta Duminică. Slujește la mine astăzi și fii încredințată că mâine n-ai să ieși cu mâinile goale de la casa mea.

— Bine, măicuță, dar nu știi ce trebuie să fac.

— Ia, să-mi lai copilașii, care dorm acum, și să-i hrănești; apoi să-mi faci bucate; și, când m-oi întoarce eu de la biserică, să le găsesc nici reci, nici fierbinți, ci cum îs mai bune de mâncat.

Și, cum zice, bătrâna pornește la biserică, iară fata sufleca mâncurile și s-apucă de treabă. Întâi și-ntâi face lăutoare, apoi iese afară și începe a striga:

— Copii, copii, copii! Veniți la mama să vă lăie! Și când se uită fata, ce să vadă? Ograda se umpluse și pădurea fojgăia de-o mulțime de balauri și de tot soiul de jivine mici și mari! Însă, tare în credință și cu nădejdea la Dumnezeu, fata nu se sperie; ci le ia pe câte una și le lă și le îngrijește cât nu se poate mai bine. Apoi s-apucă de făcut bucate, și când a venit Sfânta Duminică de la biserică și a văzut copiii lăuți frumosi și toate trebile bine făcute, s-a umplut de bucurie; și după ce-a șezut la masă, a zis fetei

să se suie în pod și să-și aleagă de-acolo o ladă, care-a vrea ea, și să și-o ia ca simbrie; dar să n-o deschidă pânăcasă, la tată-său. Fata se suie în pod și vede acolo o mulțime de lăzi: unele mai vechi și mai urâte, altele mai noi și mai frumoase. Ea, însă, nefiind lacomă, și-alege pe cea mai veche și mai urâtă dintre toate. Și când se dă cu dânsa jos, Sfânta Duminică cam încrățește din sprâncene, dar n-are încotro. Ci binecuvântează pe fată, care își ia lada în spate și se întoarnă spre casa părintească cu bucurie, tot pe drumul pe unde venise.

Când, pe drum, iaca cuptorul grijit de dânsa era plin de plăcinte crescute și rumenite... Și mănâncă fata la plăcinte, și mănâncă, hăt bine; apoi își mai ia câteva la drum și pornește.

Când, mai încolo, numai iaca fântâna grijitată de dânsa era plină până-n gură cu apă limpede cum îi lacrima, dulce și rece cum îi gheata. Și pe colacul fântânii erau două pahare de argint, cu care a băut la apă până s-a răcorit. Apoi a luat paharele cu sine și a pornit înainte.

Și mergând mai departe, iaca părul grijit de dânsa era încărcat de pere, galbene ca ceară, de coapte ce erau, și dulci ca mierea. Părul, văzând pe fată, și-a plecat crengile-n jos; și ea a mâncaț la pere și și-a luat la drum câte i-au trebuit.

De-acolo mergând mai departe, iaca se întâlnește și cu cățelușa, care acum era voinică și frumoasă, iară la gât purta o salbă de galbeni pe care a dat-o fetei, ca mulțumită pentru că a căutat-o la boală. Și de aici, fata, tot mergând înainte, a ajuns acasă la tată-său. Moșneagul, când a văzut-o, i s-au umplut ochii de lacrimi și inima de bucurie. Fata atunci scoate salba și paharele cele de argint și le dă tatâne-său; apoi deschizând lada împreună, nenumărate herghelii de cai, cirezi de vite și turme de oi ies din ea, încât moșneagul pe loc a întinerit, văzând atâtea bogății! Iară baba a rămas opără și nu știa ce să facă de ciudă. Fata babei atunci și-a luat inima-n dinți și a zis:

— Las, mamă, că nu-i prădată lumea de bogății; mă duc să-ți aduc eu și mai multe.

Și cum zice, pornește cu ciudă, trăsnind și plesnind. Merge și ea cât merge, tot pe acest drum, pe unde fusese fata moșneagului; se întâlnește și ea cu cățelușa cea slabă și bolnavă; dă și ea de părul cel ticsit de omide, de fântâna cea mălită și seacă și părasită, de cuptorul cel nelipit și aproape să se risipească; dar când o roagă și cățelușa, și părul, și fântâna, și cuptorul ca să îngrijească de dânsene, ea le răspunde cu ciudă și în bătaie de joc:

— Da' cum nu!? că nu mi-o feșteți eu mânuțele tătucuiei și a mămucuiei! Multe slugi ați avut ca mine?

Atunci, cu toatele, știind că mai ușor ar putea căpăta cineva lapte de la o vacă stearpă decât să te îndatorească o fată alintată și leneșă, au lăsat-o să-și urmeze drumul în pace și n-au mai cerut de la dânsa niciun ajutor. Și mergând ea tot înainte, a ajuns apoi și ea la Sfânta Duminică; dar și aici s-a purtat tot hursuz, cu obrăznicie și prostește. În loc să facă bucatele bune și potrivite și să lăie copiii Sfintei Duminici cum i-a lăut fata moșneagului de bine, ea i-a opărit pe toți, de tipau și fugeau nebuni de usturime și de durere. Apoi bucatele le-a făcut afumate, arse și sleite, de nu mai era chip să le poată lua cineva în gură... și când a venit Sfânta Duminică de la biserică, și-a pus mâinile-n cap de ceea ce-a găsit acasă. Dar Sfânta Duminică, blândă și îngăduitoare, n-a vrut să-și puie mintea c-o sturlubatică și c-o leneșă de fată ca aceasta; ci i-a spus să se suie în pod, să-și aleagă de-acolo o ladă, care i-a plăcea, și să se ducă în plata lui Dumnezeu. Fata atunci s-a suit și și-a ales lada cea mai nouă și mai frumoasă; căci îi plăcea să ia cât de mult și ce-i mai bun și mai frumos, dar să facă slujbă bună nu-i plăcea. Apoi, cum se dă jos din pod cu lada, nu se mai duce să-și ia ziua bună și binecuvântare de la Sfânta Duminică, ci pornește ca de la o casă pustie și se tot duce înainte; și mergea de-i părâiau călcâiele, de frică să nu se răzgândească Sfânta Duminică să pornească după dânsa, s-o ajungă și să-i ieie lada.

Și când ajunge la cuptor, frumoase plăcinte erau într-însul! Dar când s-apropie să ia dintr-însene și să-și prindă pofta, focul o arde și nu poate lăua. La fântâna, aşijderea: păhăruțele de argint, nu-i vorbă, erau, și fântâna plină cu apă până-n gură; dar când a vrut fata să puie mâna pe pahar și să

ia apă, paharele pe loc s-au cufundat, apa din fântână într-o clipă a secat, și fata de sete s-a uscat!... Când prin dreptul părului, nu-i vorbă, că parcă era bătut cu lopata de pere multe ce avea, dar credeți c-a avut fata parte să guste vro una? Nu, căci părul s-a făcut de-o mie de ori mai înalt de cum era, de-i ajunsese crengile în nouri! Și-atunci... scobește-te, fata babei, în dinți! Mergând mai înainte, cu cățelușa încă s-a întâlnit; salbă de galbeni avea și acum la gât; dar când a vrut fata să i-o ia, cățelușa a mușcat-o de i-a rupt degetele și n-a lăsat-o să puie mâna pe dânsa. Își mușca fata acum degetelele mămucuiei și ale tătucuiei de ciudă și de rușine, dar n-avea ce face. În sfârșit, cu mare ce a ajuns și ea acasă, la măsa, dar și aici nu le-a ticnit bogăția. Căci, deschizând lada, o mulțime de balauri au ieșit dintr-însa și pe loc au mâncat pe babă, cu fată cu tot, de parcă n-au mai fost pe lumea asta, și apoi s-au făcut balaurii nevăzuți cu ladă cu tot.

Iar moșneagul a rămas liniștit din partea babei și avea nenumărate bogății: el a măritat pe fiică-sa după un om bun și harnic. Cucoșii cântau acum pe stâlpii porților, în prag și în toate părțile; iar găinile nu mai cântau cucoșește la casa moșneagului, să mai facă a rău; c-apoi atunci nici zile multe nu mai aveau. Numai atâta, că moșneagul a rămas pleșuv și spetit de mult ce-l netezise baba pe cap și de cercat în spatele lui cu cociorva, dacă-i copt mălaiul.

Soacra cu trei nurori

Era odată o babă, care avea trei feciori naști ca niște brazi și tarzi de virtute, dar slabii de minte.

O răzeșie destul de mare, casa bătrânească cu toată poijija ei, o vie cu lăvădă frumoasă, vite și multe păsări alcătuiau gospodăria babei. Pe lângă acestea mai avea strânse și părăluțe albe pentru zile negre; căci legă paraua cu zece noduri și tremura după ban.

Pentru a nu răzleții feciorii de pe lângă sine, mai dură încă două case alături, una la dreapta și alta de-a stânga celei bătrânești. Dar tot atunci luă hotărâre nestrămutată a ținea feciorii și viitoarele nurori pe lângă sine – în casa bătrânească – și a nu orândui nimic pentru împărțeală până aproape de moartea sa. Așa făcu; și-i rădea inima babei de bucurie când gândeau numai cât de fericită are să fie, ajutată de feciori și mânăgiată de viitoarele nurori. Ba de multe ori zicea în sine: „Voi privighea nurorile, le-o pune la lucru, le-o struni și nu le-o lăsa nici pas a ieși din casă, în lipsa feciorilor mei. Soacră-mea – fie-i țărna ușoară! – așa a făcut cu mine. Și bărbatu-meu – Dumnezeu să mi-l ierte! – nu s-a putut plângere că l-am înșelat sau i-am risipit casa; ...deși câteodată erau bănuiele... și mă probează... dar acum s-au trecut toate!”

Tustrei feciorii babei umblau în cărăușie și câștigau mulți bani. Celui mai mare îi venea vremea de însurat, și baba, simțind asta, umbla valvărtej să-i găsească mireasă; și în cincișase sate, abia-abia putu nimeri una după placul ei: nu prea Tânără, naltă și uscățivă, însă robace și supusă. Feciorul nu ieși din hotărârea maică-sa, nunta se făcu și baba își luă cămașa de soacra, ba încă netăiată la gură, care însemnează că soacra nu trebuie să fie cu gura mare și să tot cârtească de toate cele.

După ce s-a sfârșit nunta, feciorii s-au dus în treaba lor, iar nora rămase cu soacra. Chiar în acea zi, către seară, baba începu să pună la cale viața nurori-sa. Pentru babă, sita nouă nu mai avea loc în cui. „De ce mi-am făcut clește? ca să nu mă ard”, zicea ea. Apoi se suie iute în pod și coboară de acolo un știubei cu pene rămase tocmai de la răposata soacră-sa, niște chite de cânepă și vreo două dimerlii de păsat.

— Iată ce am gândit eu, noro, că poti lucra nopțile. Piua-i în căsoaia de alăture, fusele în oboroc sub pat, iar furca după horn. Când te-i sătura de strujit pene, vei pisa mălai; și când a veni barbatu-tău de la drum, vom face plachie cu costițe de porc, de cele afumate, din pod, și, Doamne, bine vom mâncă! Acum deodată, până te-i mai odihni, ia furca în brâu, și până mâine dimineață să gătești fuioarele aceste de tors, penele de strujit și mălaiul de pisat. Eu mă las puțin, că mi-a trecut ciolan peste ciolan cu nunta voastră. Dar tu să știi că eu dorm iepurește; și pe lângă îști doi ochi, mai am unul la ceafă, care șede purure deschis și cu care văd, și noaptea și ziua, tot ce se face prin casă. Ai înțeles ce ți-am spus?

— Da, mămucă. Numai ceva de mâncare...

— De mâncare? O ceapă, un usturoi și-o bucătă de mămăligă rece din poliță sunt destul pentru o nevastă Tânără ca tine... Lapte, brânză, unt și ouă de-am putea scăpui să ducem în târg ca să facem ceva parale; căci casa s-a mai îngreuiat cu un mâncău și eu nu vreau să-mi pierd comândul.

Apoi, când înseră, baba se culcă în pat, cu fața la perete, ca să n-o supere lumina de la opaiț, mai dând a înțelege nurori-sa că are s-o privigheze; dar somnul o cuprinse îndată, și habar n-avea de ce face noră-sa. Pe când soacra horăia, dormind dusă, blajina noră migăia prin casă; acuși la strujit pene, acuși îmbăla tortul, acuși pisa mălaiul și-l vântura de buc. Și dacă Enachi se punea pe gene-i, ea îndată lua apă rece și-și spăla fața, ca nu cumva s-o vadă neadormita soacra și să-i bănuiască. Așa se munci biata noră până după miezul nopții; dar, despre ziua, somnul o doboră, și adormi și ea între pene, caiere, fusele cu tort și bucul de mălai. Baba, care se culcase odată cu găinile, se scula cu noaptea-n cap și începu a trânti și-a plesni prin casă, încât biata noră, care de-abia atipise, de voie, de nevoie, trebuia să se scoale,

să sărute mâna soacrei și să-i arate ce-a lucrat. Încet-încet, nora s-a dat la brazdă, și baba era mulțumită cu alegerea ce-a făcut. Peste câteva zile, cărușii sosesc, și Tânără nevastă, văzându-și bărbătelul, mai uită din cele necazuri!

Nu trece mult, și baba pune la cale și pe feciorul cel mijlociu, și-și ia un suflet de noră întocmai după chipul și asemănarea celei dintâi, cu deosebire numai că aceasta era mai în vîrstă și ceva încrucisată, dar foc de harnică.

După nuntă, feciorii se duc iarăși în cărușie și nurorile rămân iar cu soacra acasă. După obicei, ea le dă de lucru cu măsură și, cum însereză, se culcă, spunând nurorilor să fie harnice și dându-le de grija ca nu cumva să adoarmă, că le vede ochiul cel neadormit.

Nora cea mai mare tălmăci apoi celeilalte despre ochiul soacră-sa cel atoatevăzător, și aşa, una pe alta se îndemnau la treabă, și lucrul ieșea gârlă din mâinile lor. Iară soacra huzurea de bine.

Dar binele, câteodată, așteaptă și rău. Nu trece tocmai mult, și vine vremea de însurat și feciorului cel mic. Baba însă voia cu orice chip să aibă o troiță nedespărțită de nurori... de aceea și chitise una de mai înainte. Dar nu-i totdeauna cum se chitește, ce-i și cum se nimerește. Într-o bună dimineață, feciorul mamei îi și aduce o noră pe cuptor. Baba se scarmăna pe cap, dă la deal, dă la vale, dar n-are ce face, și, de voie, de nevoie, nuntă s-a făcut, și pace bună!

După nuntă, bărbătii din nou se duc la treaba lor și nurorile rămân iar cu soacra acasă. Baba iarăși le dă de lucru cu măsură și, cum vine seara, se culcă după obicei. Cele două nurori, văzând pe cea mai Tânără codindu-se la treabă, îi zic:

— Da' nu te tot codi, că mămuca ne vede.

— Cum? Eu o văd că doarme. Ce fel de treabă e aceasta? Noi să lucrăm, și ea să doarmă!?

— Nu căuta că horăiește, zise cea mijlocie, mămuca are la ceafă un ochi neadormit, cu care vede tot ce facem, și-apoi tu nu știi cine-i mămuca, n-ai mâncat niciodată moarea ei.

— La ceafă?... vede toate? n-am mâncat moarea ei?... Bine că mi-am adus aminte... Dar ce mâncăm noi, fetelor hăi?

— Ia, răbdări prăjite, dragă cumnătică... Iar dacă ești flămândă, ia și tu o bucată de mămăligă din colțar și cu niște ceapă și măncâncă.

— Ceapă cu mămăligă? d-apoi neam de neamul meu n-a mâncat aşa bucate! Da' slănină nu-i în pod? unt nu-i? ouă nu sunt?

— Ba sunt de toate, ziseră cele două, dar sunt ale mămucăi.

— Eu cred că tot ce-i a mămucăi e și-al nostru și ce-i al nostru e și-al ei. Fetelor hăi! S-a trecut de șagă. Voi lucrați, că eu mă duc să pregătesc ceva de-a măncării, știi colă, ceva mai omenește; și-acuși vă chem și pe voi.

— Doamne, ce vorbă ți-a ieșit din gură! ziseră cele două. Vrei să ne-aprindem paie în cap? să ne zvârlă baba pe drum?

— Las' dacă v-a durea capul! Când v-a întreba pe voi, să dați vina pe mine și să lăsați să vorbesc eu pentru toate.

— Apoi dar... dăă!... fă cum știi; numai să nu ne bagi și pe noi în belea.

— Hai, fetelor, tăceti, gura vă meargă; că nu-i bună pacea, și mi-e dragă gâlceava. Și iese cântând:

Vai, săracul omul prost,

Bun odor la cas-a fost!

Nu trece niciun ceas la mijloc, și-un cuptor de plăcinte, câțiva pui pârpâliți în frigare și prăjiți în unt, o străchinoie de brânză cu smântână și mămăliguța erau gata. Apoi iute cheamă și pe celelalte două în bordei, și se pun la masă cu toatele.

— Hai, fetelor, mâncați bine și pe Domnul lăudați, că eu mă reped în cramă să-aduc și un cofaiel de vin, ca să meargă plăcintele aceste mai bine pe gât.

După ce-au mâncat și-au băut bine, le-au venit a cânta, ca rusului din gura gârliciului:

Soacră, soacră, poamă acră,

De te-ai coace cât te-ai coace,

Dulce tot nu te-i mai face;

De te-ai coace toată toamna,